కొడుకు గురించి చెడ్డగా రాయటానికి ఏముంది? అబద్ధాలు రాసి వాడి జీవితాన్ని ఎందుకు పాడుచేస్తావ్?" ఆక్రోశంగా అడిగాడు.

"నిజమే! నేనూ అదే ఆలోచిస్తున్నాను... పోనీ ఒక పని చేద్దాం! ఇద్దరం ఇప్పటివరకూ జరిగిన విషయాలు మరిచిపోదాం. ...నీ కొడుకు గురించి బ్రహ్మాండంగా రిపోర్ట్ పంపే బాధ్యత నాది. అయితే ఒకటే షరతు. నువ్వు మాత్రం నాకు ఒక పని చేసిపెట్టు. ఇంక ఎప్పుడూ నీ సహాయం అడగను..."

రామకోటి ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఉడిగిపోతున్న ఈ వయసులో తన నిజాయితీ నిరూపించుకోవటం కోసం... కొడుకు భవిష్యత్తు పాడుచెయ్యాలా? ... అని.

ఎంతకీ అతని ఆలోచన తెగలేదు.

అయినా ఈ వయసులో తను ఏమి చెయ్యగలడు?

"అయ్యో! నా వయసు అయిపోయింది. ఇప్పుడు నేను వెనుకటి రామకోటిని కాదు. వెతికితే... నాకంటే బాగా పనిచేసి పెట్టేవారు మీకు దొరకక పోరు..."

"లేదు... ఈ పని నువ్వు చెయ్యగలవు రామకోటీ... నాకు ఆ నమ్మకం ఉంది. ఆ మాటకొస్తే నేను నిన్ను తప్ప వేరేవారిని ఈ విషయంలో నమ్మలేను. నువ్వు ఊ... అను చాలు. మిగిలిన విషయాలు నేను చూసుకుంటాను."

రామకోటికి ఆలోచించుకునే సమయం కూడా ఇవ్వకుండా తన వాదనతో అతనిని ఒప్పించే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు బాజీరావు.

"సరే!..." బలవంతంగా అన్నాడు రామకోటి.

బాజీరావు మొహం ఆనందంతో వెలిగిపోయింది. "అన్నట్లు ...ఈ విషయంలో మీ ఊరి వారి సహాయం తీసుకోవద్దు. ఈ విషయం నీకు తప్ప ఎవరికీ తెలియడం నాకు ఇష్టం లేదు... అలా అయితేనే మిగిలిన విషయాలు మాట్లాడతాను..."

"ఈ విషయం వేరే వారికి తెలియటం నాకూ ఇష్టం లేదు..."

"భేష్... రోగి కోరిందీ, వైద్యుడిచ్చిందీ ఒకటే అవటమంటే ఇదే!"

"ముందు ఏమి చెయ్యాలో చెప్పండి.." విసుగ్గా అన్నాడు రామకోటి.

చెప్పటం మొదలుపెట్టాడు బాజీరావు.

★ ★ ★

"వద్దు నాన్నా... ఇన్ని సంవత్సరాల తరువాత ఇంత రిస్కు చెయ్యటం, అదీ మనసుకు నచ్చని పనిచెయ్యటం... నాకు ఇష్టం లేదు. ఇప్పుడు ఆ ఉద్యోగం రాకపోయినా కొంప మునగదు. మరొక మంచి ఉద్యోగం దొరుకుతుందన్న నమ్మకం నాకు ఉంది. ఒకవేళ ఉద్యోగం రాకపోయినా పర్వాలేదు. ఏదో విధంగా బతకలేకపోం. వద్దు!" చాలాసేపటి నుండి జరుగుతున్న చర్చకు ముగింపుగా అన్నాడు పాండు.

అయితే రామకోటికి సపోర్టు ఈసారి కాంతం నుండి వచ్చింది. "కలక్టరు కావటానికి అన్ని అర్హతలూ ఉన్న నువ్వు... మా ఇంట్లో పుట్టిన కారణంగా అనామకుడిగా మిగిలిపోకూడదు. మీ నాన్నను వెళ్ళ

నియ్!... మహా అయితే ఏమవుతుంది? ... పట్టుబడతాడు... అంతే కదా! పట్టుబడితే రెండేళ్ళు జైలులో కూర్చుని వస్తాడు... కొంప ఏమీ మునగదు!" తేల్చి చెప్పింది.

చేసేదేమీ లేక "సరే!" అన్నాడు పాండు. అయితే ఒక షరతు మీద మాత్రమే దీనికి ఒప్పుకుంటున్నానని ముందే స్పష్టం చేశాడు. రామకోటి ఆ పని చెయ్యవలసిన రోజు తను కూడా పక్కన ఉండాలన్నదే ఆ షరతు.

పాండు తన పక్కన ఉండటానికి అభ్యంతరం ఏమీలేదు. కానీ... ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ తన పనిలో కల్పించుకోకూడదని హెచ్చరిస్తూ ఒప్పుకున్నాడు రామకోటి.

"ఇంతకీ బాజీరావు చెప్పిన పని ఏమిటి? "

క్లుప్తంగా చెప్పాడు రామకోటి. హైదరాబాద్‌లోని ఒక కోటీశ్వరుడి ఇంట్లోకివెళ్ళి... అతని సేఫ్‌లో ఉన్న ఎర్రబాక్సు తెచ్చి ఇవ్వాలి. డబ్బు, నగలు లాంటివి బాజీరావుకి అవసరం లేదు.

చిన్నగా నవ్వాడు పాండు. "ఇంకా ఏ రోజుల్లో ఉన్నావు నాన్నా!... ఇప్పుడు ఎవరూ విలువయిన వస్తువులు ఇంట్లో ఇనప్పెట్టెల్లో పెట్టుకోవటం లేదు."

"మరి అందులో ఏమి ఉండవచ్చు? ..."

"ఏ డాక్యుమెంటో... రహస్య పత్రమో ఉండి ఉంటుంది. అయినా బాజీరావుని అడగలేదూ అందులో ఏముందో? ..."

"అడిగాను... అతనికీ తెలియదంట..."

"మరి ఎలా? ... తీరా నువ్వు ఆ బాక్సుని తీసుకువచ్చాక అందులో అతనికి కావలసింది లేదంటే ఏమి చేస్తావ్? మరలా లోపలకు వెళ్తావా? "

"ఆ ఇంటికి సంబంధించిన ప్లానూ, సెక్యూరిటీ వివరాలూ అన్నీ అతనే ఇస్తున్నాడు. అతనికి కావలసిన వస్తువు అందులో ఉందో, లేదో నాకు అనవసరం!... ఆ బాక్సు తెచ్చి ఇవ్వటం వరకే నా పని."

"ఈ వ్యవహారమంతా అనుమానస్పదంగా అనిపించటం లేదూ..."

"అందుకే నిన్ను రావద్దంటున్నాను... నువ్వేమో వినటం లేదు."

"అనుమానంగా ఉంది కాబట్టే నేను రావాలనుకుంటున్నాను. ఒకరి కంటే ఇద్దరు ఉంటే నయం కదా!"

ఏమీ మాట్లాడలేదు రామకోటి.

అతనికి ఎన్నడూ లేనిది ఏదో అసహనంగా ఉంది. వెళ్ళొద్దన్నట్లు అతని మనసు హెచ్చరికలు పంపుతుంది. 'ముసలివాడిని అవటంవలన ఏమో...' అనుకున్నాడు కాసేపు. లేకపోతే ఇలాంటి పని చేసి చాలా రోజులు అవబట్టి అలా ఉందేమో అనుకున్నాడు మరి కాసేపు.

అంతే తప్ప ఒప్పుకున్న పని ఆపివేసే ఆలోచన అతనికి రాలేదు.

★ ★ ★

మరొకసారి బాజీరావుని కలిశాడు రామకోటి.

బాజీరావు తను ఇస్తానన్న ఇంటిప్లానూ, ఇతర వివరాలూ ఇచ్చాడు. చివరగా తను చెప్పదలుచుకున్నది క్లియర్‌గా చెప్పాడు. "ఈ రోజు తరువాత ఇక నన్ను కలవవద్దు. ఏమి చెయ్యాలో... ఏ రోజు చెయ్యాలో అన్నీ వివరంగా చెప్పాను కదా! ఆ రోజు నేను అక్కడ ఉంటాను. నిన్ను కలిసే బాధ్యత నాది. నువ్వు మాత్రం నన్ను కలవాలని ప్రయత్నించకు..."

'సరే!' అన్నట్లు తల ఊపి బయటకువచ్చాడు రామకోటి.

అతను బయటకు వెళ్ళగానే బాజీరావు ఫోను ఎత్తి డయల్ చేశాడు. అవతలవైపు మాట్లాడుతున్నది తనకు కావలసిన వ్యక్తే

అని రూఢి చేసుకుని తను చెప్పదలుచుకున్నది చెప్పాడు. "అతను బయలుదేరుతున్నాడు. అనుకున్న రోజు అనుకున్న పని పూర్తి అవుతుంది. మీ ఏర్పాట్లలో మీరు ఉండండి..." అని ఎవరికో చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

★ ★ ★

ఒక రోజు ముందుగానే హైదరాబాదు చేరుకున్నారు రామకోటి, పాండు.

వారిద్దరికీ ఆ నగరంతో పెద్ద పరిచయం లేదు. వారికి లగేజ్ కూడా ఎక్కువ లేదు. వారికి ఏ లాడ్జిలోనూ దిగే ఉద్దేశం లేదు. లాడ్జిలో దిగితే ఊరుపేరు చెప్పాలి. ఐడెంటిటీ ప్రూఫ్ చూపించాలి. తరువాత దొంగతనం జరిగిన సమయంలో తాము ఇక్కడ ఉన్నారని తెలిస్తే... అనుమానం తమ మీదకే వస్తుంది. అందుకే ఉన్న కాస్త సామానూ రైల్వేస్టేషన్ క్లాక్‌రూంలో పెట్టి బయటకు వచ్చారు.

అక్కడ నుండి తాము వెళ్ళవలసిన అడ్రసు గురించి ఎంక్వయిరీ చేసుకుంటూ... సిటీ బస్‌లో అక్కడకు వెళ్ళారు. ఆటోలో అయితే తేలికగా వెళ్ళవచ్చు. కానీ... అలాంటి పోష్ ఏరియాలో దించిన ఇలాంటి లోక్లాస్ మనుషులను ఆటోవాళ్ళు తేలిగ్గా మరచిపోరు. తరువాత ఎంక్వయిరీలో తమ పోలికలు పోలీసులకు తెలిపే అవకాశం ఇవ్వటం ఇష్టం లేదు రామకోటికి.

వారు వెళ్ళవలసిన అడ్రసు చేరుకుని... ఆ ఇంటిని పరిశీలనగా చూశారు.

అలాంటి ఇళ్ళు కూడా ఉంటాయా అన్నట్లు అందంగా, హుందాగా, గంభీరంగా ఉంది ఆ ఇల్లు.

దాని ఆనుపానులు పూర్తిగా గమనించటానికి వీలులేకుండా, చుట్టూకట్టిన ప్రహరీ గోడ దాదాపు ఎనిమిది అడుగుల ఎత్తులో ఉంది.

ఆ ఇంటి ముందు రోడ్డు మీద రెండుసార్లు అటూ ఇటూ తిరిగారు. కాసేపు ఆ ఇంటి ఎదురుగా నిలబడ్డారు.

రోడ్డు మీద ఆ ఇంటికి ఎదురుగా ఎక్కువ సేపు నిలబడితే అనుమానం వస్తుంది కాబట్టి... ఏమి చెయ్యాలో అర్థం కాలేదు.

పాండు తండ్రి చెవిలో మెల్లిగాచెప్పాడు - "ఆ ఇంటి వెనుక కొండ ఉంది చూడు... దాని మీద నుండి అయితే ఇల్లు పూర్తిగా కనిపిస్తుంది. మనం ఎవరికీ కనిపించే అవకాశం ఉండదు."

నిజమే! ఆ ఇల్లు కొండ మొదలులో కట్టారు. ఎత్తుపల్లాలు సరిచెయ్యటానికి గానూ కొండలో కొంత భాగాన్ని తొలచి ఆ కట్టడం కట్టారు. అంతేకాకుండా కొండ మీద ఉన్న కొన్ని పెద్ద పెద్ద శిలలు ఇంట్లో అమరినట్లు కనిపించటానికి... ఇంటిని బాగా వెనక్కి జరిపారు. దానితో అది దాదాపు కొండకు ఆనుకుని ఉంది.

అయితే సమస్య కొండ మీదకు వెళ్ళటం ఎలా అనే! అది పరిశీలించటానికి వారు కాలినడకన కొండ చుట్టూ ఒకసారి తిరిగి వచ్చారు. ఆ ఇంటి చుట్టు పక్కల పూర్తిగా ఇళ్ళు ఏర్పడలేదు. అక్కడక్కడా రోడ్డు మీద నుండి వెనుక ఉన్న కొండవరకూ ఖాళీ స్థలాలు కనిపిస్తున్నాయి. కొండపైకి చేరుకోవటం పెద్ద కష్టమేమీ కాదు. కాకపోతే... ఆ ప్రయత్నం పగలు చేస్తే ఎవరైనా చూసే అవకాశం ఉంది. అందుకే రాత్రికి ఆ పని చెయ్యాలని నిర్ణయించుకున్నారు.

ఒకసారి ప్లాను నిర్ణయించుకున్న తరువాత జరగవలసిన పనులు చకచకా జరిగిపోయాయి.

తిరిగి స్టేషన్‌కు చేరుకుని తమ లగేజ్ తీసుకున్నారు. పొద్దుపోయే వరకూ అక్క

డక్కడా కాలక్షేపం చేసి... చీకటిపడిన తరువాత తాము అనుకున్న ప్రదేశానికి చేరుకున్నారు.

రాత్రి చీకట్లో... తడబడుతూనే పైకి ఎక్కి అనువయిన ప్రదేశం చూసుకుని సెటిల్ అయ్యారు.

వారు తెచ్చుకున్న లగేజ్‌లో మంచి నీరూ, బిస్కెట్ ప్యాకెట్సూ ముందే పెట్టుకుని ఉండటంతో... రేపు రాత్రి వరకూ అలా ఎదురుచూడటం అంత కష్టమేమీ అవబోదు.

మరుసటి రోజు పగలంతా ఆ ఇంటినీ... దానిలోకి వచ్చిపోయే వారినీ గమనించారు. అంత పెద్ద ఇంట్లో పనిమనుషులుకాక ఉండే అసలు వ్యక్తులు ఇద్దరు ముగ్గురే!

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం ఒక స్త్రీ పెద్ద కారులో బయటకు వెళ్ళటం కనిపించింది. ఆమెతో పాటు సూట్‌కేస్ ఉండటంతో బహుశా ఊరికి వెళ్తోందని ఊహించారు.

ఇంటిచుట్టూ ఆవరణంతా శుభ్రంగా ఉంది. స్విమ్మింగ్ పూల్‌లోని నీరు బ్లూ కలర్‌లో స్వచ్ఛంగా మెరుస్తున్నాయి. ఆ ఇల్లు రెండు అంతస్తుల్లో కట్టి ఉంది. పైనుండి చూస్తుంటే... త్రీ డైమెన్షన్ మీనియేచర్ బొమ్మలాగా కనిపిస్తుంది. ఇల్లంతా సెంట్రల్లీ ఏసీ పెట్టించారు. దాని కండెన్సర్లూ, చల్లటి గాలిని లోపలకు పంపే అల్యూమినియం డక్టులూ... డాబా పైన చాలా భాగం ఆక్రమించుకున్నాయి. అలాగే మరొకవైపు నుండి వేడిగాలి బయటకువచ్చే డక్టులు ఇంట్లో నుండి బయటకు వస్తున్నాయి.

"గులాబ్‌చంద్ ఇంటికి ఉన్నంత రక్షణ

కూడా ఇప్పుడు ఈ ఇంటికి లేదా? ..” తనలో తను అనుకుంటున్నట్లు పైకే చెప్పే శాడు రామకోటి.

“...అంటే దొంగలు దోచుకుపోయే అంత విలువయిన వస్తువులేమీ ఇంట్లో ఉండి ఉండవు. లేదా ఏ దొంగా దోచుకో లేనంత గట్టి ఏర్పాట్లన్నా చేసి ఉండాలి”.

“ఒకసారి ఇంట్లోకి వెళ్ళాక నేను తెరవ లేని ఇనప్పెట్టె ఉంటుందనుకోను...”

అపనమ్మకంగా చూశాడు పాండు. తన తండ్రి ఈ వృత్తి మానేసి చాలాకాలం అయింది. అప్పటికీ, ఇప్పటికీ చాలా మార్పులు వచ్చాయి. లోపల ఎలాంటి లేటెస్ట్ మోడల్ సేఫ్ ఉందో ఎవరికి తెలుసు? ... దానిని తెరవటం అంత తేలిక అయితే... ఎక్కడినుండో తమను ఇంతదూరం పిలిపించవలసిన అవసరం ఏమి ఉంటుంది? ...

“ఈ సమయానికి బాజీరావు వస్తాన న్నాడు... ఎక్కడ ఉంటాడో మాత్రం చెప్ప లేదు...” అన్నాడు రామకోటి.

“అది వాడి సమస్య! పని అయ్యాక ఇంకొక్క క్షణం కూడా మనం ఇక్కడ ఉండవద్దు. వెంటనే మన ఊరు వెళ్లిపోవాలి...”

అంగీకరిస్తున్నట్లు తల ఊపాడు రామ కోటి.

సమయం గడిచిపోయింది.

అర్ధరాత్రి దాటింది.

తన ఏర్పాట్లు మొదలుపెట్టాడు రామ కోటి. మరొకసారి ఆ ఇంటి ప్లానూ, సేఫ్ ఉన్న స్థలం సరిచూసుకున్నాడు. తను తెచ్చుకున్న సరంజామా అంతా జాగ్రత్తగా సర్దుకుని బయలుదేరాడు.

పాండు ఇంటి ప్రహరీ వరకూ తండ్రిని అనుసరించాడు. ‘ఒకవేళ ఏదన్నా ఇబ్బంది ఎదురయితే మాత్రం... తెగించి ముందుకు వెళ్ళకు. వెనక్కి వచ్చెయ్!... ఏ ఉద్యోగం అయినా, నీ ప్రాణం కంటే ఎక్కువ కాదు...” వీడ్కోలు ఇస్తూ చెప్పాడు.

కొడుకు చూపిస్తున్న ప్రేమకు కళ్ళలో నీళ్ళు తిరుగుతుంటే, ‘సరే!’ అన్నట్లు తల ఊపి... “నువ్వు మాత్రం, అదుగో! అక్కడ నిలబడి ఉండు. నా పని అయిన మరు క్షణం మేడ మీదకు వచ్చి వారు తెమ్మన్న బాక్సు నీకు విసిరివేస్తాను. ఒకవేళ నేను పట్టుబడినా... బాక్సుని బాజీరావుకి అందించవచ్చు..”

అంగీకరిస్తున్నట్లు తల ఊపాడు పాండు.

రామకోటి కొండమీద ఉన్న బండల మీదుగా ఇంటి కాంపౌండ్‌వాల్ మీదకు చేరుకున్నాడు. చేతిలో ఉన్న తాడు సాయంతో గోడమీదుగా లోపలకు జారి... వంగి పరుగెత్తుకుంటూ బిల్డింగ్ దగ్గరకు చేరాడు.

డాబా మీద నుండి వాన నీరు కిందకు పడటానికి డ్రైనేజ్ పైపు ఒకటి ఏర్పాటు చేసి ఉంది. చూస్తుండగానే దానిని పట్టు కుని చకచకా డాబాపైకి చేరుకున్నాడు.

వేడిగాలిని బయటకు పంపే డక్టు ద్వారా లోపలకు వెళ్ళాలని ముందే నిర్ణ యించి పెట్టుకున్నాడు. దాని దగ్గరకు నడచి దానిని నిశితంగా పరిశీలించి చూశాడు. తరువాత అక్కడే కూర్చుని దానికి బిగించిన మూత విప్పటానికి స్క్రూలు లూజ్ చెయ్యటం మొదలుపె ట్టాడు.

మరి కాసేపటికి ఆ డక్టులోకి దూరిపో యాడు రామకోటి.

ఆపై చేయగలిగింది ఏమీలేదు కనుక, తండ్రి చెప్పిన ప్రదేశంలోనే ఉండి ఎదురు చూడసాగాడు పాండు.

★ ★ ★

తల ముందు లోపలకు చేర్చి.. ఆ